

Najofiarniejsza młodzież zgłasza udział w Pionierskim Zaciągu do przemysłu metalowego i górnictwa

(f) Już w pierwszym dniu po ogłoszeniu Apelu Zarządu Głównego Związku Młodzieży Polskiej do młodzieży o pionierski zaciąg do przemysłu metalowego i górnictwa — odpowiedziało nam wielu młodych patriotów.

Na zebraniu młodych robotników i robotnic w Warsztatach Zakładach Napraw Samochodów zgłosił swój udział w zaciągu do przemysłu metalowego i górnictwa młody monter silnikowy, ZMP-owiec Mieczysław Dzieciol powiedział: „Pragnę na najważniejszych odcinkach naszego przemysłu metalowego przyczynić się do wykonania naszego planu 6-letniego i urzeczywistnienia Programu Wyborczego Frontu Narodowego, zgłaszam swój udział w zaciągu. Chcę pracować tam, gdzie wykują się podstawy dobrobytu, rozkwitu i siły naszej Ojczyzny”.

Swoją wiarę w ochniczym zaciągu pionierskim zgłosił również Apolonia Lis, tokarz z działu mechanicznego ZMP-owiec Eugeniusz Bader oraz przewodniczący ZMP-owcy: Stefan Kusik, Juliusz Semonowicz i Stanisław Malinowski.

Masowe zebrania młodzieży odbyły się i w innych zakładach Warszawy. W spółdzielni „Metalowicze” na zebraniu zgłosili się ZMP-owcy, przewodniczący pracy: tokarz, Władysław Anysz i ślusarz Tadeusz Ko-

pacz, w Warsztatach Samochodowych WPB na apel odpowiedział aktywista ZMP — robotnik: Iwaszko, Ciolkiewicz i Pakiel.

W Łodzi pierwszy odpowiedział na apel Zarządu Głównego ZMP, młody robotnik z Zakładów Przemysłu Bawełnianego im. Stalina.

Przodujący ślusarz warsztatu mechanicznego tych zakładów, 18-letni ZMP-owiec Jan Janusiewicz i jego trzech kolegów — Eustachiusz Kisiel, Zdzisław Zambrzycki i Władysław Nowicki zgłosili udział w zaciągu pionierskim.

Do pracy w przemyśle węglowym zgłosił się uczestnik Złotu Młodych Przewodników, pracownik chłodni miejskiej z Włocławka — Józef Wesołowski.

W Osięcinach pow. Aleksandrów Kujawski do pracy w górnictwie zgłosiło się dwóch młodych chłopców: Jan Koszuda i Henryk Dębowski.

W gromadzie Młyny, pow. Mogilno, pierwszy do pracy w przemyśle węglowym stanął przewodniczący koła gromadzkiego ZMP Jan Wesołowski.

W powiecie mogiłańskim do pracy w przemyśle metalowym stanął także pracownik umysłowy Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Strzelinie — Zygmunt Kolacki, który posiada kwalifikacje ślusarza-mechanika.

Budowniczo-radciecy przygotowują się do montażu stalowej konstrukcji Pałacu Kultury

(f) Po całkowitym zakończeniu budowy fundamentów pod wysokosiłową część Pałacu Kultury i Nauki, radcciecy budowniczo-radciecy przygotowują się do rozpoczęcia montażu stalowej konstrukcji wielkiego gmachu. Na plac budowy wznoszą się i układane bezpośrednio na płycie fundamentowej stalowe łożyska tzw. „poduszki”,

których waga dochodzi do 10 ton. Na „poduszkach” tych znajdują oparcie słupy konstrukcyjne szkieletu — wysokosiłowej części Pałacu. Montaż konstrukcji Pałacu rozpocznie się w najbliższym czasie.

Jednocześnie brygady robotników radzieckich kontynuują prace przy budowie skrzydeł bocznych Pałacu.

III Zlot Przewodników Służby Granicznej i Wyszczolenia Wojsk Ochrony Pogranicza

(f) W dniu 10 bm. rozpoczął się w Stolicy III Zlot Przewodników Służby Granicznej i Wyszczolenia Wojsk Ochrony Pogranicza.

Wśród kilkuset delegatów, którzy wypełnili piękne udekorowane hasłami Frontu Narodowego i portretami przewodników klasy robotniczej sale Klubu MBP, znajdują się tacy przewodnicy wyszkolenia bojowego i politycznego jak: oficer Jabłoński, starszy sierżant Chwałkowski, wzorowy strzelec kapral T. Mroziak, wzorowy rkm-ista st szeregowiec Z. Krywicki, mat L. Skura i wielu, wielu innych.

Na obrady przybyli witali przez żołnierzy gorąca owacja Dowódca Wojsk Wewnętrznych — generał bryg. Hubner oraz przedstawiciele MON, KBW i MO.

Referat zasadniczy wygłosił dowódca WOP płk M. Proziński. W wykazach żołnierskich słowach, nakreślił on historię 7 lat ofiarnej walki Wojsk Ochrony Pogranicza z imperialistycznymi agentami szpiegami i dywersantami usiłującymi przekonać nas do granic dla wypełnienia swych zbrodniczych antypolskich celów.

Dowódca WOP podkreślił ogromną odpowiedzialność jaka ciąży na każdym z żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza — za skuteczną ochronę granic, naszej niepodległej i budującej socjalizm ojczyzny. Po czym omówił metody pełnienia służby w oparciu o bogate doświadczenia najlepszych żołnierzy — Przewodników Służby Granicznej i Wyszczolenia WOP. Część kończąca referatu zawierała wskazania i wytyczne których realizacja pomoże żołnierzom WOP uczynić z naszych granic

nieprzebyta zapora dla każdego zdraycy, szpiega i agenta i peralistycznego.

Następnie powitali zjazd przedstawiciele bratnich formacji KBW, Wojska i MO.

Zywym dowodem nienaruszalnej braterskiej więzi, jaka łączy nasze Ludowe Wojsko z n. odem, było przybycie na salę delegacji robotników stolicy, która powitała Zjazd w imieniu mas pracujących Warszawy.

Zołnierze zgotowali delegacji żywiłowa gorąca owacje.

Wśród okrzyków „Niech żyją przewodnicy pracy, niech żyją kandydaci na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” — delegacja w składzie: znany przewodnik pracy, kandydat na posła do Sejmu — Józef Markow, przewodnik pracy, rekordzista murarski, kandydat na posła do Sejmu — Zdzisław Skórzyński oraz pierwsza kobieta murarka w Polsce kandydat na zastępcę posła — Stanisława Szarlinska — zajęła miejsce w Prezydium.

Gorące braterskie pozdrowienia od budowniczych socjalistycznej Warszawy, przekazała zebrany Stanisława Szarlinska.

Następnie rozpoczęła się dyskusja nad wygłoszonym referatem.

Poszczególne mowy opowiadające o swych licznych sukcesach i osiągnięciach, dzielił się swymi doświadczeniami użytkownikami w służbie.

Z słów dyskutantów przebiegała głęboka troska o jak najlepsze, najsukcesywniejsze i najbardziej efektywne wykorzystanie naszych granic, o uzyskanie wzorowych wyników w podnoszeniu poziomu wyszkolenia bojowego i politycznego.

Lista kandydatów Frontu Narodowego — listą przedstawicieli całego polskiego ludu pracującego

Ożywiona działalność agitatorów — Spotkania z kandydatami na posłów

Dwaj przyjaciele usiedli obok siebie. Feliks Groczkowski — przodujący betoniarz i Jan Karol, doświadczony majster stolarski. Żywo dyskutowali o kandydacie na posła Zdzisławie Skórzyńskim, którego za chwilę wraz z robotnikami, zatrudnionymi przy budowie FSO na Żeraniu mieli powitać w miejscowej świetlicy.

— Jestem dziś ważniejszy od ciebie — śmieje się Groczkowski — bo betoniarz z zawodu, taki sam, jak Skórzyński z Murarstwa. Kto wie, czym w dzisiejszych czasach człowiek może zostać. Choć już 53 lata na kartku noszę, normę ponad 300 procent wyciążam, a i za naukę się wziąłem, jakbym od nowa żyć zaczynał.

— Jestem betoniarzem — rozpoczął wśród oklasków swe przemówienie kandydat na posła tow. Zdzisław Skórzyński. — Stoje przed wami, towarzysze pracy, by powiedzielić wam krótko mój życiorys, tak zresztą podobny do waszych.

Padaly więc słowa o wsi rodzinnej, o „karierze” pastucha, o ciężkiej pracy na włościach hrabiego Platera, potem o czarnych latach okupacji i wreszcie o nowym, które się zrodziło wraz z ludową ojczyzną.

ZMP-owiec Karol Karwowski słuchał uważnie opowiadania o betoniarstwie i murarskich rekordach. Sam osiąga dziś, wykonując podjęte dla uczczenia wyborów zobowiązania, około 300 procent normy.

— Będę się starał osiągnąć

jeszcze lepsze wyniki — mówi — bo widzę na przykładzie ZMP-owca Skórzyńskiego, jak wysoko oceniane są przez naród wysiłki dobrego robotnika.

— Miałem wrażenie — opowiada 25-letni Piotr Puławski — że nasz dzisiejszy gość, nasz kandydat na posła, mówi o mnie i mojej rodzinie. Ja też, podobnie jak on — skończyłem zaledwie 5 klas szkoły powszechnej, podobnie jak on godołem na wsi. Wreszcie, kiedy było nas już sześćcioro rodzeństwa, musiałem iść do ciężkiej roboty i rad byłam, że miałem ją choć w sezonie.

— Dziś tacy jak ja pracują i uczą się. Uczą się pracować i słuchać swojej ludowej Ojczyzny. Tacy, jak ja i Skórzyński wybierają do Sejmu i mogą być wybierani. Tacy jak my — rządzą swoim państwem. (S)

WARSZAWA. W dniu 9 bm. odbyło się spotkanie pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych z kandydatami na posła, przewodniczącym PKOP, prezesem Polskiej Akademii Nauk — prof. Janem Dembowskim, który mówił o potencjalnym z dniem na dzień ruchu obrońców pokoju, ruchu mającym rozmiary, jakich nie zna historia świata.

W odpowiedzi na liczne pytania zadane mu przez pracowników MSZ, prof. Dembowski nakreślił perspektywy rozwoju nauki polskiej służącej pokojowi i postępowi. (PAP).

Wolność — ale nie dla wroga

ŁÓDŹ. Szczeroliną popularnością wśród załogi ZPO im. Wiercińskiego cieszy się agitator-kana Hanna Karmazyn, przodująca

ca brankara, wyrabiająca 200 procent normy. Pracuje ona w tzw. „sali matek”, gdzie zatrudnione są robotnice, karmią-

ce dzieci. Mają one prawo do związanych z tym przerw w pracy. Codziennie podczas przerwy śniadaniowej Hanna Karmazyn zbiera wokół siebie grupę robotnic i wspólnie czytają artykuły z gazet, zastanawiając się nad poszczególnymi zagadnieniami, wysuniętymi w Programie Wyborczym Frontu Narodowego, wyjaśniając sobie ordynację wyborczą. Krótkie te zebrania mają niekiedy bardzo ożywiony przebieg. Np. żywą dyskusję wywołało postawione przez jedną ze szwaczek pytanie, dlaczego mamy wspólną listę wyborczą, a przed wojną było ich kilka? Odpowiedź wam na to pytanie — oświadczyła ob. Karmazyn. — Wy, ja tak samo jak wszyscy uczestwi Polacy, pracujemy i w swojej pracy zmierzamy do tego, aby nasza Ojczyzna była silna, bogata, abyśmy wszyscy mieli dobrobyt, aby był pokój na świecie. Aby urzeczywistnić te nasze wspólne dążenia zespaliśmy nasze siły we Frontie Narodowym, do którego należą wszyscy Polacy — patriotci. I o toż Front Narodowy czyli mi wszyscy — miliony ludzi pracy w Polsce — wysunęli najlepszych spośród siebie na kandydatów na posłów do Sejmu. Znajdujemy ich nazwiska na

wspólnej liście kandydatów Frontu Narodowego. Na tej liście są partyjni i bezpartyjni, robotnicy, chłopci, inteligencja, artyści, naukowcy — ludzie z różnych środowisk i różnych poglądów czy wyznania, ale dążący do jednego celu. Jedną jest tylko droga do tego celu — wskazuje ją Program Wyborczy Frontu Narodowego. Komuż więc może być potrzebna jakaś inna lista? I jacy tam mogą znaleźć się kandydaci? Chyba nie przedstawiciele ludzi pracy, a przedstawiciele wrogów ludzi pracy, najmitów Trumana i Guderiana. Dla takich „kandydatów” w Polsce Ludowej miejsca nie ma i nie będzie.

Przed wojną było rzeczywiście wiele list wyborczych, ale co z tego, kiedy prawie wszystkie te listy to były listy burżuazji i jej pachołków. Kandydatów mas pracujących wsadzano do więzienia, a w stosunku do wybranych robotniczych lub chłopieckich, którzy chcieli głosować na swoich towarzyszy, stosowano faszystowski terror. Ja na przykład siedziałam w więzieniu za to, że na wiecu przedwyborczym w Filharmonii Łódzkiej wzniosłam okrzyk: „Przec z sanacją!”.

W razie opuszczenia miejsca stałego pobytu

ZIELONA GÓRA. Do okręgowej komisji wyborczej Nr 43 w Zielonej Górze napływają liczne meldunki i zapytania w sprawie obywateli, którzy w tych dniach przybyli na teren województwa, niejednokrotnie na stały pobyt, i nie zaopatrzyli się w zaświadczenia stwierdzające prawo do głosowania.

W samej Zielonej Górze zanotowano w ostatnich dniach około 400 tego rodzaju wypadków.

Dzień wyborów jest już blisko i obywatele ci winni jak najszybciej zwrócić się do Rad Narodowych właściwych dla miejsca ich poprzedniego pobytu z prośbą o wydanie zaświadczenia. (zo)

W pełni zmobilizować szeregi partyjne

Wchodzimy w końcówkę okresu kampanii wyborczej. Dwa tygodnie tylko dzieli nas od dnia, który stanie się dla polskiego narodu wielkim świętem i wielką polityczną batalią. Świętem ludu miast i wsi, ludu umacniającego w akcji wyborczej swoją władzę — decydującą bronią, przy pomocy której odłonił lat sam kształtując na los własny i los swojej Ojczyzny. Batalią, która zada nowy, bardzo dotkliwy cios burżuazji — byli najbardziej ofiarnymi, najbardziej płomiennymi, obdarzonymi najwyższą inicjatywą organizatorami i agitatorami, porzywającymi do zdwojonego wysiłku aktywu Frontu Narodowego, szeroki aktywu bezpartyjni.

Wiele pięknych w tej dziedzinie doświadczeń już przyniosła nam dotychczasowa kampania przedwyborcza. Wszędzie tam, gdzie organizacje partyjne — w myśl zaleceń Komitetu Centralnego naszej partii — włączyły do kampanii przedwyborczej wszystkie swoje siły, wyznaczając każdemu członkowi partii określone zadania — wszędzie tam, wokół członków partii wysuwają się dzienne aktywiści bezpartyjni, wykazujący wysoki poziom uświadomienia politycznego, duże zdolności organizacyjne, głębokie poczucie odpowiedzialności. Wielu, wielu tysięcy takich aktywistów mogą się już poszczycić Komitety Frontu Narodowego i to stanowi o ich zdolności coraz szerszego docierania do wyborców z treścią Programu, o ich zdolności mobilizowania wyborców do pełnego udziału w głosowaniu.

Czy może być większa satysfakcja dla członków naszej partii, jak świadomość, że ich ofiarna i rozumna praca działa jak iskra, która wzywała nowe zasoby energii społecznej, kształtuje nowe zastępy bezpartyjnych działaczy — propagandystów i agitatorów wielkiej sprawy socjalizmu, umacniających tysiącami nieci łączące naród z władzą ludową, bo niosących w coraz głębsze masy społeczeństwa słowa naszej prawdy, bo ścierających warstwy kurzu zacofania, bo biczących, ośmieszających i izolujących jeszcze bardziej wroga.

Taka jest przecież droga do osiągnięcia celu kampanii przedwyborczej — podniesienia świadomości i aktywności milionów ludzi pracy miast i wsi w walce o urzeczywistnienie wielkich wytycznych Programu.

Jasne więc, że dla wszystkich instancji partyjnych, dla komitetów wojewódzkich, powiatowych, zakładowych, gminnych — nie ma i nie może być w danej chwili ważniejszego zadania, jak pełna mobilizacja w kampanii przedwyborczej we wszystkich bez wyjątku, kierowanych przez nich organizacjach partyjnych, wszystkich bez wyjątku członków i kandydatów partii.

Trzeba o tym przypomnieć, bo jak się okazuje, nie tożymie toż nie Komitet Powiatowy w Rawie Mazowieckiej Komitet ten tak postępuje jak gdyby uważał, że teren jego powiatu stanowi w kraju jakąś szczególną wyspę, któ-

go, cały skupiony wokół nich wielotyśięczny aktywu agitatorski.

Dość pracy i wysiłku czeka nade wszystko naszą partię — wszystkich jej aktywistów i całą masę jej szeregowych członków. Partia nasza jest bowiem siłą przewodnią Frontu Narodowego a członkowie naszej partii są powołani do tego, by na każdym odcinku wielkiej wyborczej batalii — wszędzie gdzie się znajdują — byli najbardziej ofiarnymi, najbardziej płomiennymi, obdarzonymi najwyższą inicjatywą organizatorami i agitatorami, porzywającymi do zdwojonego wysiłku aktywu Frontu Narodowego, szeroki aktywu bezpartyjni.

Wiele pięknych w tej dziedzinie doświadczeń już przyniosła nam dotychczasowa kampania przedwyborcza. Wszędzie tam, gdzie organizacje partyjne — w myśl zaleceń Komitetu Centralnego naszej partii — włączyły do kampanii przedwyborczej wszystkie swoje siły, wyznaczając każdemu członkowi partii określone zadania — wszędzie tam, wokół członków partii wysuwają się dzienne aktywiści bezpartyjni, wykazujący wysoki poziom uświadomienia politycznego, duże zdolności organizacyjne, głębokie poczucie odpowiedzialności. Wielu, wielu tysięcy takich aktywistów mogą się już poszczycić Komitety Frontu Narodowego i to stanowi o ich zdolności coraz szerszego docierania do wyborców z treścią Programu, o ich zdolności mobilizowania wyborców do pełnego udziału w głosowaniu.

Czy może być większa satysfakcja dla członków naszej partii, jak świadomość, że ich ofiarna i rozumna praca działa jak iskra, która wzywała nowe zasoby energii społecznej, kształtuje nowe zastępy bezpartyjnych działaczy — propagandystów i agitatorów wielkiej sprawy socjalizmu, umacniających tysiącami nieci łączące naród z władzą ludową, bo niosących w coraz głębsze masy społeczeństwa słowa naszej prawdy, bo ścierających warstwy kurzu zacofania, bo biczących, ośmieszających i izolujących jeszcze bardziej wroga.

Taka jest przecież droga do osiągnięcia celu kampanii przedwyborczej — podniesienia świadomości i aktywności milionów ludzi pracy miast i wsi w walce o urzeczywistnienie wielkich wytycznych Programu.

Jasne więc, że dla wszystkich instancji partyjnych, dla komitetów wojewódzkich, powiatowych, zakładowych, gminnych — nie ma i nie może być w danej chwili ważniejszego zadania, jak pełna mobilizacja w kampanii przedwyborczej we wszystkich bez wyjątku, kierowanych przez nich organizacjach partyjnych, wszystkich bez wyjątku członków i kandydatów partii.

Trzeba o tym przypomnieć, bo jak się okazuje, nie tożymie toż nie Komitet Powiatowy w Rawie Mazowieckiej Komitet ten tak postępuje jak gdyby uważał, że teren jego powiatu stanowi w kraju jakąś szczególną wyspę, któ-

ry omija walka klasowa, że starte już tam zostało ostatecznie dziedzictwo zacofania w świadomości mas, że nie działa tam już ani jeden reakcyjnie nastawiony były albo jeszcze obecny wyzyskiwacz czy spekulant, dla którego solą w oku jest władza ludu, sojuszu robotniczo-chłopski i spójnia miasta ze wsią, i który dlatego boi się imponującej manifestacji jedności i zwartości narodu wokół władzy ludowej w dniu wyborów.

Takich „cudownych wysep” nie ma i nie może być w naszym kraju, budującym socjalizm. Bo są jeszcze w nas siły klasowe wrogo, bo działają jeszcze niedobitki reakcji — agenty imperializmu, usiłujące piąć trudności w naszym marszu naprzód. Dlatego też naszym celem jest, aby zwyciężając w wyborach — to kolejny bój przeciw niedobitkom reakcji — naszym innym nie można wytłumaczyć tego, że Komitet Powiatowy w Rawie Mazowieckiej i niektóre inne komitety partyjne nie zmobilizowały jeszcze dotąd wszystkich swych organizacji partyjnych, nie doprowadziły jeszcze do tego, żeby wszyscy członkowie i kandydaci partii zarówno w miejskich jak i wiejskich organizacjach partyjnych na ich terenie — byli włączeni do wielkiej kampanii przedwyborczej, by byli wzorem w pracy aktywu Frontu Narodowego, świecili mu przykładem.

Do dnia wyborów pozostało niewiele czasu. Każdy dzień należy wykorzystywać. Członkowie partii w masę! — takie jest zawołanie naszej partii, takie musi być zawołanie każdego terenowego ognia partyjnego. W ciągu dni dzielących nas jeszcze od dnia wyborów — każdy członek i kandydat partii, jako przodujący agitator Frontu Narodowego, pracować będzie z określoną grupą bezpartyjnych, dyskutować i omawiać z nimi Program, opowiadać o ludziach, których naród wysuwa jako swych kandydatów, wyjaśniać jak będziemy głosować.

Z całą wrażliwością polityczną, właściwą przodującym żołnierzom sprawy socjalizmu — członkowie partii będą kształtować wokół siebie atmosferę pełnego zrozumienia całej doniosłości czekających nas wyborów do Sejmu, będą podnosić co dzień wyżej patriotyczną aktywność mas, która legła u podstaw nowego czynu produkcyjnego, jakim ludzie pracy miast i wsi w całej Polsce pragną przywitać wielką datę 26 października. Datę, która zaznaczy jeden z ważkich etapów zwycięskiej walki naszego narodu o dalsze umacnianie niepodległości naszej Ojczyzny, o dalszy rozwój jej sił gospodarczych i obronnych, o utrwalenie jej wkładu w sprawę pokoju, o wzrost dobrobytu ludzi pracy.

Taka bowiem jest linia przewodnia działalności naszej władzy państwowej — pierwszej w dziejach naszego narodu władzy, rządzącej w oparciu o wolę ludu i w jego najgłębszym interesie.

XIX Zjazd WKP(b) przyjął jednomyślnie dyrektywy w sprawie pięcioletniego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955

Szósty dzień obrad Zjazdu

(f) MOSKWA (PAP). Agencja TASS podaje: Na posiedzeniu przedpołudniowym XIX Zjazdu WKP(b) w dniu 10 bm. wysłuchano referatu w sprawie czwartego punktu porządku obrad — „Zmiany w statucie WKP(b)”. Referat wygłosił sekretarz KC WKP(b) — N. S. Chruszczow.

Następnie rozpoczęła się dyskusja nad referatem. Jako pierwszy zabrali głos — M. Szklariatow (Moskwa), E. Furcewa (Moskwa), M. Zimianin (Białoruś), A. Poskrebyszew (Moskwa).

Na posiedzeniu przedpołudniowym wygłosili przemówienia powitalne, gorąco witani przez Zjazd — sekretarz generalny Komunistycznej Partii Francji — Maurice Thorez, sekretarz generalny Komunistycznej Partii Hiszpanii — Dolores Ibaruri, sekretarz generalny Ludowo — Socjalistycznej (Komunistycznej) Partii Kuby — B. Roca.

(f) MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi: Dnia 10 października na popołudniowym posiedzeniu XIX Zjazdu Wschowzwiązkowej Komunistycznej Partii (Bolszewików) toczyła się nadal dyskusja nad referatem N. Chruszczowa — „Zmiany w Statucie WKP(b)”. Obradom przewodniczył O. Kuusinen.

W dyskusji nad referatem zabrali głos: Bolisow (Jakukska ASRR), Kozłow (Leningrad), Klimentko (Ukraina), Jakubow (Azerbejdżan), Alimow (Uzbekistan), Afonow (Kazachstan), Kiriczenko (Ukraina).

M. Saburow omówił wyniki pracy komisji powołanej przez Zjazd w celu rozpatrzenia uzupelnienia do Projektu dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955.

Zjazd przyjął jednomyślnie Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955.

Na posiedzeniu popołudniowym wygłosili przemówienia powitalne przewodniczący Komunistycznej Partii Norwegii E. Loevlien, przedstawiciel Komunistycznej Partii Wenezueli F. Bolanos, sekretarz Algierskiej Partii Komunistycznej L. Buhallal oraz przedstawiciel Komunistycznej Partii Indonezji.

W dniu 10 października na popołudniowym posiedzeniu XIX Zjazdu Wschowzwiązkowej Komunistycznej Partii (Bolszewików) toczyła się nadal dyskusja nad referatem N. Chruszczowa — „Zmiany w Statucie WKP(b)”. Obradom przewodniczył O. Kuusinen.

W dyskusji nad referatem zabrali głos: Bolisow (Jakukska ASRR), Kozłow (Leningrad), Klimentko (Ukraina), Jakubow (Azerbejdżan), Alimow (Uzbekistan), Afonow (Kazachstan), Kiriczenko (Ukraina).

M. Saburow omówił wyniki pracy komisji powołanej przez Zjazd w celu rozpatrzenia uzupelnienia do Projektu dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955.

Zjazd przyjął jednomyślnie Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955.

Na posiedzeniu popołudniowym wygłosili przemówienia powitalne przewodniczący Komunistycznej Partii Norwegii E. Loevlien, przedstawiciel Komunistycznej Partii Wenezueli F. Bolanos, sekretarz Algierskiej Partii Komunistycznej L. Buhallal oraz przedstawiciel Komunistycznej Partii Indonezji.

Zacieśnia się przyjaźń między narodem polskim i niemieckim

Przemówienie premiera Cyrankiewicza w Fuerstenbergu

(f) BERLIN (PAP). Dnia 8 bni, członkowie izadowych delegacji zagranicznych, przybyłych do Niemieckiej Republiki Demokratycznej na uroczystości Święta Narodowego NRD, zwiedzili teren budowy kombinatu hutniczego „Ost” w Fuerstenbergu n/Odra. W zwiedzeniu pierwszego socjalistycznego miasta NRD wzięła udział delegacja polska z premierem Cyrankiewiczem na czele.

Zaloga kombinatu serdecznie powitała delegację zagranicznych. Po zwiedzeniu wielkich pieców i urządzeń kombinatu premier Cyrankiewicz podziękował załozę za imienno gości zagranicznych za serdeczne przyjęcie i zyczył im i wliczym kombinatu nowych sukcesów w pracy. Premier Cyrankiewicz powiedział m. in.:

Przybyliśmy tu, aby zapoznać się z waszym rozwojem i pracą, aby podziwić niemiecką klasę robotniczą, przodowników pracy i racjonalizatorów, techników i inżynierów, aby podziwiać niemieckich patriotów i bojowników o pokojowe, demokratyczne Niemcy.

Podziwialiśmy wczoraj w Berlinie imponującą manifestację z okazji trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Widzieliśmy wspaniałe zdobycze i postęp, jakimi może się poszczycić Niemiecka Republika Demokratyczna. Widzieliśmy wspaniałą młodzież niemiecką, która jest gwarancją pokojowej i demokratycznej przyszłości Niemiec.

Widzieliśmy policję ludową, której rozwój coraz bardziej przyczynia się do budowy pokojowego i socjalistycznego państwa NRD. Widzieliśmy niemieckich ludzi pracy, ludzi mi-

ośmiu, którzy przysięgli, że w przyszłości będą walczyli o zwycięstwo socjalizmu i pokoju. Wszyscy sektorów Berlina oraz ich wielkie przywiązanie do Niemieckiej Republiki Demokratycznej i prezydenta Wilhelma Piecka. Byliśmy świadkami doniosłej manifestacji przyjaźni do Związku Radzieckiego i krajów obozu pokojowej ludności i młode pokolenie.

Macie wielkich przyjaciół — oświadczył dalej wśród burzących oklasków premier Cyrankiewicz — Związek Radziecki, Chińska Republika Ludowa, Czechosłowacja, Węgry, Rumunia, Bułgaria, Albania. Jako Polak ze szczególną radością chciałbym wam powiedzieć, jak mocno rośnie i rozwija się w narodzie polskim przyjaźń do narodu niemieckiego. Rośnie ona dlatego, gdyż zarówno u nas, jak i u was nie ma kapitalistów i obzarników, nie ma junkrów i monopolistów, gdyż w obu naszych krajach budujemy nową i szczęśliwą przyszłość. Przyjaźń do was będzie rosła, bo rosną pokojowe i demokratyczne Niemcy.

W zakończeniu przemówienia premier Cyrankiewicz wznosił okrzyk na cześć budowniczych kombinatu, przyjaźni i pokojowej współpracy między narodami, na cześć NRD i jej prezydenta Wilhelma Piecka, na cześć wielkiego Związku Radzieckiego i chorążego pokoju J. Stalina. Zaloga kombinatu zwołowała premierowi Cyrankiewiczowi, gorącą owację.

Odjazd delegacji rządowej ZSRR z Berlina do Moskwy

(f) BERLIN (PAP). — Dnia 10 października wyjechała z Berlina do Moskwy delegacja rządowa Związku Radzieckiego z przewodniczącym Prezydium Rady Najwyższej ZSRR Szwernikiem na czele.

Delegacja rządowa Związku Radzieckiego zgnali: przewodniczący Izby Ludowej NRD J. Dieckmann, p. o. premiera H. Rau, przewodniczący Izby Krajowej R. Lobedanz, wicepremierzy O. Nuschke, L. Bolz, P. Scholz, minister spraw zagranicznych G. Dertinger, członek Biura Politycznego KC SED, ministrowie, przewodniczący prezydium Rady Narodowej Frontu Narodowego Niemiec Demokratycznych dr. Correns, człowio działacze partii i organizacji społecznych Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Delegację zgnali także p. o. przewodniczącego Radzieckiej Komisji Kontrolnej w Niemczech I. Siemczastnow, radca polityczny przy przewodniczącym Radzieckiej Komisji Kontrolnej w Siemionow, generał armii S. Stemiennko, zastępcy przewodniczącego Radzieckiej Komisji Kontrolnej M. Kawerznow, M. Pierełwczenko, A. Petrow, A. Masłizin i inni, odpowiedziali pracownicy Radzieckiej Komisji Kontrolnej.

Ponadto delegację zgnali szef delegacji (Chińskiej Republiki Ludowej) Czi Pyn-fei, szef delegacji Bułgarskiej Republiki Ludowej Dimodiczew, szef delegacji rządowej Węgierskiej Republiki Ludowej Molnar, szef delegacji rządowej Koreańskiej Republiki Ludowej Kim Ir, szef delegacji rządowej Mongolskiej Republiki Ludowej Idambaz, a także szefowie misji dyplomatycznych krajów demokracji ludowej.

Kompania honorowa policji ludowej NRD oddała honory, odegrała hymny państwowe Związku Radzieckiego i Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Przewodniczący Izby Ludowej Niemieckiej Republiki Ludowej J. Dieckmann i przewodniczący prezydium Rady Najwyższej Związku Radzieckiego M. Szwernik wygłosili przemówienia.

DNIS W NUMERZE:

MARIAN RYBICKI: Posel — sluga narodu Referat tow. M. Z. Saburowa na XIX Zjeździe WKP(b) ALICJA SOLSKA: Usprawnienie organizacji dostaw i transportu ziemiaków J. STAREC: Tydzień na arenie świata

XIX ZJAZD WSZECHZWIĄZKOWEJ KOMUNISTYCZNEJ PARTII (bolszewików)

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955

Referat przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania ZSRR tow. M. Z. Saburowa

(Dokończenie ze str. 3)

teriałów budowlanych w przedsiębiorstwach przemysłu miejscowego i spółdzielczości wytwórczej. Produkcja przedsiębiorstw przemysłu miejscowego i spółdzielczości wytwórczej wzrosła w ciągu pięcioletnia o 60 procent. Aby wykonać ten program, rady terenowe muszą usprawnić kierowanie przemysłem miejscowym i spółdzielczością wytwórczą, aby lepiej wykorzystywać miejscowe surowce i odpady wielkiego przemysłu państwowego, aby rozszerzać asortyment towarów masowego spożycia, cieszący się popytem u ludności, podnieść jakość produkowanych wyrobów, zapewnić obniżenie ich kosztów własnych, ulepszyć pracę warsztatów przemysłu miejscowego i spółdzielczości wytwórczej na odcinku obsługiwanym przez bytowych ludności.

Interesy gospodarki narodowej wymagają dalszego rozszerzenia asortymentu i poważnego podniesienia jakości produkcji we wszystkich gałęziach przemysłu. Absolutnie niedopuszczalna jest praktyka niektórych przedsiębiorstw, które przekraczają plan wzrostu produkcji ze szkoda dla ustalonych wskaźników jakości: asortymentu wyrobów. Podniesienie jakości produkcji jest zadaniem pierwszej wagi dla naszego przemysłu. Podniesienie jakości produkcji zapewnia bardziej oszczędne wykorzystanie zasobów materiałowych, zmniejszenie strat związanych z produkcją niestandardowych wyrobów. Szczególnie ważne jest podniesienie jakości i rozszerzenie asortymentu towarów masowego spożycia. Konsument radziecki słusznie stawia coraz większe wymagania w zakresie jakości i asortymentu produkowanych wyrobów. Przemysł nasz jest obowiązany zaspokoić całkowicie rosnące potrzeby ludności i nie dopuszczać do produkcji towarów nie cieszących się popytem u ludności.

W celu zapewnienia wysokiej jakości produkcji, należy w jeszcze szerszej skali wprowadzać standardy państwowe, odpowiadające nowoczesnym wymaganiom, oraz w sposób bardziej skuteczny stosować system premiowy i materialno-techniczne zaopatrzenie przedsiębiorstw, w celu wykonania planu zarówno w dziedzinie nomenklatury jak również asortymentu wyrobów.

Niezmiernie ważnym warunkiem wykonania zadań pięcioletniego planu w dziedzinie produkcji przemysłowej jest jak najbardziej pełne wykorzystanie mocy produkcyjnych w oparciu o wprowadzanie produkcyjnych norm i o jak najszybszą likwidację w przedsiębiorstwach wąskich gardeł, uniemożliwiających całkowite wykorzystanie sprzętu. Należy zaznaczyć, że w czwartym pięcioletnim planie w dziedzinie wykrzystania mocy produkcyjnych w wielu gałęziach przemysłu były zbyt niskie, a w roku realizacji planu zostały znacznie przekroczone. Dotyczy to przede wszystkim hutnictwa żelaza i przemysłu chemicznego. W poszczególnych gałęziach przemysłu do chwili obecnej istnieje jeszcze zjawisko zanizania mocy przedsiębiorstw; ministerstwa ograniczają rozwój szeregu bardzo ważnych działów produkcji przez to, że nie wydobywają na jaw rezerwy mocy, istniejących w tych przedsiębiorstwach.

Zjawisko zanizania przez ministerstwa mocy produkcyjnych i norm wykorzystania urządzeń występuje nie tylko przy eksploatacji fabryk i zakładów przemysłowych, lecz również w technicznych przedsiębiorstwach. Zdarza się niemało wypadków, kiedy przedsiębiorstwo dopiero się buduje, a moc jego, podana w projekcie technicznym, wymaga już zwiększenia w celu jej zwiększenia bez żadnych dodatkowych nakładów.

Niemalą część odpowiedzialności za obniżanie mocy produkcyjnej spada na organy planowania. Państwowy Komitet Planowania ZSRR powinien ulepszyć swą pracę w dziedzinie ujawniania rezerwy mocy produkcyjnych i pełnego wykorzystania ich

drogą zamówień państwowych, powinien prowadzić bardziej zdecydowaną walkę z wszelkiego rodzaju tendencjami do zanizania planów produkcyjnych, występującymi w poszczególnych resortach.

Kraj nasz posiada stworzony w latach pięcioletek stalnowski potężny aparat produkcyjny, wyposażony w produkującą technikę, jak również liczne kadry wykwalifikowanych robotników i personelu inżynieryjno-technicznego o dużym doświadczeniu pracy. Stwarza to wielkie możliwości dla systematycznego zwiększania produkcji przez lepsze wykorzystanie istniejących mocy produkcyjnych. Uzyska się dzięki temu w nowej pięcioletce znaczne zwiększenie produkcji.

I tak, dzięki lepszemu wykorzystaniu istniejących wielkich pieców, należy uzyskać w roku 1955 około 30 procent całego przyrostu wycięcia surowca, przewidzianego na okres pięciu lat, dzięki lepszej eksploatacji kopalń należy uzyskać około 25 procent całego przyrostu wydobycia węgla, zaś dzięki bardziej pełnemu wykorzystaniu cementowni, należy uzyskać około 30 procent całego przyrostu produkcji cementu. Nie mniej ważną rolę odgrywa usprawnienie wykorzystania mocy w innych gałęziach przemysłu.

Obok lepszego wykorzystania istniejących mocy produkcyjnych nowa pięcioletka wytycza wielki program budownictwa inwestycyjnego w przemyśle. W myśl planu rozwoju produkcji przemysłowej w piątej pięcioletce przewiduje się w przybliżeniu dwukrotne zwiększenie inwestycji państwowych w przemyśle w porównaniu z czwartą pięcioletką. Szczególnie wielki wzrost inwestycji powinien być przewidziany na rozwój hutnictwa, elektrowni, przemysłu naftowego oraz przedsiębiorstw przemysłowego lekkiego. Plan budownictwa inwestycyjnego powinien zapewnić nie tylko uruchomienie w dużej ilości nowych przedsiębiorstw i agregatów, lecz również zwiększenie mocy istniejących przedsiębiorstw drogą rekonstrukcji agregatów, instalacji nowych urządzeń, mechanizacji produkcji i usprawnienia procesów technologicznych. W nowej pięcioletce przyrost mocy produkcyjnych drogą rozszerzenia istniejących przedsiębiorstw jest jedną z najważniejszych rezerw zwiększenia produkcji przy jak najmniejszych nakładach. Plan budownictwa inwestycyjnego powinien również uwzględnić rezerwy w budowie przedsiębiorstw hutniczych, elektrowni, rafinerii, kopalni węgla, fabryk nawozów sztucznych tak, aby zapewnić niezbędny rozwój tych gałęzi przemysłu w latach następnych. W nowej 5-letniej należy polepszyć geograficzne rozmieszczenie budownictwa przedsiębiorstw przemysłowych w celu większego zbliżenia przemysłu do źródeł surowców i paliwa. Umożliwi to zlikwidowanie nieracjonalnych i zbyt odległych przewozów ładunków w transporcie kolejowym.

W celu zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania gospodarki narodowej na surowce i paliwo, piąty plan pięcioletni przewiduje dalszy rozwój prac w dziedzinie poszukiwania bogactw naturalnych, ujawniania zasobów bogactw naturalnych, a przede wszystkim metali nieżelaznych i rzadkich, węgla koksującego, surowca aluminium, ropy naftowej, bogactw rud żelaznych i innych rodzajów surowca przemysłowego.

Jednym z najważniejszych warunków pomyślnego wykonania planów budownictwa w przemyśle i w innych gałęziach gospodarki narodowej jest dalszy rozwój przemysłu budowlanego, umocnienie i rozszerzenie istniejących organizacji oraz założenie nowych organizacji budowlanych w okręgach, gdzie prowadzone jest wielkie budownictwo.

Przemysł budowlany zdolny jest obecnie rozwiązywać bez porównania większe i bardziej skomplikowane za-

daniami niż w latach ubiegłych. W okresie wojennym założono i znacznie rozszerzono takie wielkie organizacje budowlane, jak ministerstwo budowy przedsiębiorstw przemysłowych, realizujące przede wszystkim budowę przedsiębiorstw hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, ministerstwo budowy przedsiębiorstw przemysłu maszynowego, potężne organizacje budowy elektrowni, przedsiębiorstw przemysłu naftowego, kopalni węgla, kamieniołomów, linii kolejowych i samochodowych, metro, wysokościowców i inne. Ministerstwo budowy przedsiębiorstw przemysłu ciężkiego, zorganizowane na bazie Ludowego Komisarzatu Budownictwa, wykonuje obecnie 2 razy więcej, a wraz z ministerstwem budowy przedsiębiorstw przemysłu maszynowego — przeszło 3 razy więcej prac budowlano-montażowych niż wykonał Ludowy Komisarzat Budownictwa w roku 1940. Zakres prac budowlano-montażowych wykonywanych obecnie przez organizacje budowlane ministerstwa elektrowni jest przeszło 5 razy większy od prac wykonywanych przez te organizacje w roku 1940.

Niemniej jednak niezbędne jest dalsze, poważne umocnienie organizacji budowlanych. Dyrektywy w sprawie planu pięcioletniego przewidują umocnienie przede wszystkim organizacji budowlanych ministerstwa budowy, przedsiębiorstw przemysłu ciężkiego, ministerstwa elektrowni i ministerstwa przemysłu naftowego oraz organizacji budowlanych ministerstwa budowy przedsiębiorstw przemysłu maszynowego budujących fabryki urządzeń energetycznych i hutniczych, aparatów dla przemysłu naftowego,

wielkich i unikalnych obrabiarek, ciężkich maszyn kowalniczych i pras oraz urządzeń dźwigowych - transportowych. Należy zapewnić szerokie zastosowanie przemysłowych metod budownictwa, jak najintensywniejsze zwiększenie fabrycznej produkcji elementów budowlanych, konstrukcji, betonu, mieszanek i innych półfabrykatów. W związku z tym należy zwiększyć moc fabryk konstrukcji metalowych przynajmniej 2-krotnie, zbudować niezbędną ilość fabryk produkujących montażowe konstrukcje żelbetonowe, rozszerzyć istniejące i zorganizować nowe rejonowe kamieniołomy o całkowitej mechanizacji wydobycia i obróbki kamienia, tuczni, żwiru i piasku oraz sztucznego kamienia ze skal naturalnych.

Należy zmechanizować podstawowe prace budowlane i zapewnić przejście do mechanizacji poszczególnych procesów do kompleksowej mechanizacji budownictwa. W ciągu pięcioletnia przewiduje się zwiększenie w budownictwie parku koparek w przybliżeniu 2,5 raza, zgarniarek — 3 razy, buldożerów — 4 razy, dźwigów przenośnych — 4,5 raza. Pracownicy budowlani powinni znacznie lepiej wykorzystywać rosnący coraz bardziej park maszyn i mechanicznych.

Należy usprawnić projektowanie w budownictwie, nie dopuszczając do przerostów przy projektowaniu, skróć terminy projektowania oraz w porę dostarczać budownictwu projektów i kosztorysów. W tym celu należy zasilić wykwalifikowanymi kadrami organizacje zajmujące się projektowaniem i na szeroką skalę stosować w budownictwie projektowanie typowe.

2. Zadania piątej pięcioletki w dziedzinie rolnictwa

Głównym zadaniem w dziedzinie rolnictwa pozostaje również nadal zwiększenie pólów wszystkich roślin uprawnych, dalsze zwiększenie pogłowia zwierząt gospodarskich w hodowlach społecznej przy jednoczesnym znacznym wzroście ich produktywności, zwiększenie ogólnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej w drodze dalszego wzmocnienia i rozwoju społecznej gospodarki kolchozów, polepszenia pracy sowchozów i stacji maszynowo-tractorowych przez wprowadzenie produkcyjnej techniki i produkcyjnych metod uprawy w rolnictwie.

Globalne zbiory zbóż powinny wzrosnąć w ciągu 5 lat o 40—50 procent, w tym produkcja pszenicy — o 55—65 procent; produkcja bawełny — o 55—65 procent, włókna lnianego — o 40—50 procent, buraka cukrowego — o 65—70 procent i słonecznika — o 50—60 procent. Zwiększyć się również produkcja ziemniaków, konopi, tytoniu, machorki i innych roślin. Nastąpi dalszy rozwój sadownictwa, winnic, uprawy roślin cytrusowych i jedwabnictwa.

Piąty plan 5-letni ustala wysokie tempo rozwoju dla hodowli. Globalna produkcja mięsa i słoniny zwiększy się w 1955 roku w porównaniu z 1950 rokiem o 80—90 procent, mleka — o 45—50 procent i wełny 2—2,5 raza. W podmiejskich rejonach Moskwy, Leningradu i innych wielkich miast i ośrodków przemysłowych wzrosła produkcja warzyw i ziemniaków, jak również mleka, mięsa i jaj.

Nasze rolnictwo powinno stać się jeszcze bardziej wydajne i wyspecjalizowane, powinno stosować w szerokim zakresie uprawę mieszanek traw i motylkowych oraz prawidłowe płodozmiany z większym udziałem powierzchni zasiewów roślin przemysłowych, pastewnych, wazrywnych i ziemniaków.

Piąty plan 5-letni przewiduje znaczne zwiększenie urodzajności roślin uprawnych, przy czym plan ustala zadania dla poszczególnych głównych rejonów kraju.

Zadania te są następujące: Zwiększyć urodzajność roślin zbożowych z hektara: w

rejonach południowej Ukrainy i Kaukazu północnego do 20—22 kwintali, a na gruntach nawadnianych do 30—34 kwintali; w rejonach nadwołżańskich do 14—15 kwintali i na gruntach nawadnianych do 25—28 kwintali; w centralnych obwodach czarnoziemnych do 16—18 kwintali i na gruntach nawadnianych do 30—34 kwintali w strefie nieczarnoziemnej do 17—19 kwintali; w rejonach Uralu, Syberii, północno-wschodniego Kazachstanu do 15—16 kwintali i na gruntach nawadnianych do 24—26 kwintali; w rejonach zakaukaskich do 20—22 kwintali i na gruntach nawadnianych do 30—34 kwintali z hektara; zbiory ryżu na obszarach nawadnianych doprowadzić do 40—50 kwintali z hektara.

Zwiększyć urodzajność bawełny z hektara: w rejonach Azji Środkowej i południowego Kazachstanu do 26—27 kwintali, w rejonach zakaukaskich do 25—27 kwintali i w południowych rejonach europejskiej części ZSRR na gruntach nawadnianych do 11—13 kwintali oraz na gruntach nienawadnianych do 5—7 kwintali z hektara.

Doprowadzić urodzajność z jednego hektara: lnu włókniściego w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 4,5—5,5 kwintala oraz w rejonach Uralu i Syberii do 4—5 kwintali z ha; buraka cukrowego w rejonach Ukrainy, SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 255—265 kwintali; w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 200—210 kwintali oraz w rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu do 400—425 kwintali z ha;

ziemniaków w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 155—175 kwintali, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 140—160 kwintali, w rejonach Południa i Kaukazu północnego do 135—155 kwintali oraz w rejonach Uralu i Syberii do 125—145 kwintali z ha;

słonecznika w rejonach Ukrainy, SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 17—20 kwintali, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 14,5—16,5 kwintala oraz w rejo-

nach nadwołżańskich do 10—12 kwintali z ha.

Przyrost produkcji globalnej najważniejszych roślin nastąpi w dużej mierze dzięki zwiększeniu urodzajności. W wyniku zwiększenia urodzajności uzyska się przyrost globalnej produkcji zboża w przybliżeniu o 90 procent, bawełny w przybliżeniu o 50 procent i buraka cukrowego o przeszło 60 procent.

W czwartej 5-letniej zastąpiono do realizacji gigantyczny plan stalinowski planu przeobrażenia przyrody w stepowych i leśno-stepowych rejonach europejskiej części ZSRR. Obecnie istnieją wszelkie możliwości, aby przejść do powszechnego wprowadzenia prawidłowego systemu rolnictwa. W piątym planie 5-letnim przewiduje się założenie pasów leśnych na polach kolchozów i sowchozów nie tylko w strefie stepowych i leśno-stepowych rejonów europejskiej części ZSRR, lecz również w rejonach stepowych Syberii, Azji Środkowej i innych rejonach. Przewiduje się założenie w ciągu 5 lat co najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasilanie i zakładanie około 2,5 miliona ha lasów państwowych.

W ciągu czwartej 5-letki dokonano znacznej pracy nad wprowadzeniem w kolchozach i sowchozach prawidłowych płodozmianów i nad stosowaniem produkcyjnego systemu uprawy gleby. W dziedzinie tej istnieją jednak poważne niedociągnięcia. Ministerstwa rolnicze, organy partyjne i radzieckie obwodów, krajów i republik powinny usprawnić swą pracę w zakresie wprowadzania płodozmianów trawopólnych oraz zapewnienia powszechnego stosowania prawidłowego systemu uprawy roli. Dyrektywy w sprawie piątego planu 5-letniego przewidują dalszy rozwój siewu traw i motylkowych jako jeden z najważniejszych środków zwiększania urodzajności roślin uprawnych i rozszerzenia bazy pasowej dla hodowli; dyrektywy przewidują również rozszerzenie zakresu prac w dziedzinie wprowadzenia prawidłowych płodozmianów trawopólnych w kolchozach i sowchozach. Wprowadzenie płodozmianów powinno odbywać się w ten sposób, aby zapewnić każdego roku wzrost produkcji zboża, bawełny, buraka cukrowego, lnu oraz innych roślin i pasz dla zwierząt gospodarskich, zgodnie z planem państwowym. Należy zwiększyć stosowanie na polach kolchozów i sowchozów nawozów mineralnych i organicznych. Zadania w dziedzinie zwiększenia urodzajności i globalnych zbiorów roślin uprawnych wymagają od instytucji naukowo-badawczych, stacji doświadczalnych i organów rolniczych wyhodowania i wprowadzenia do produkcji nowych bardziej plennych odmian zbóż, bardziej produktywnych i wcześniej dojrzewających odmian bawełny, odmian buraka cukrowego o większej zawartości cukru, odmian słonecznika o wysokiej zawartości oleju, jak również wyhodowania nowych odmian roślin do uprawy na gruntach nawadnianych. Konieczne jest zapewnienie dalszego rozwoju radzieckiej agrobiologii w oparciu o naukę Miczurina i szerokie stosowanie w kolchozach i sowchozach osiągnięć nauki i produkcyjnej praktyki rolniczej.

Plan 5-letni przewiduje przeprowadzenie w szerokim zakresie prac w dziedzinie gospodarki wodnej. Obszar gruntów nawadnianych wzrosnie w ciągu 5-lecia o 30—35 procent a gruntów osuszonych w 40—45 procent. Przewiduje się założenie w kolchozach i sowchozach do 35 tysięcy stawów i zbiorników wodnych.

Przechodzenie na nowy system nawadniania przy pomocy tymczasowych kanałów nawadniających zamiast stałych — już obecnie przyczynia się poważnie do zwiększenia powierzchni gruntów nawadnianych i podniesienia ich wydajności. Do końca pięcioletnia ma być zakończony proces przechodzenia na nowy system nawadniania

w wszystkich rejonach rolnictwa nawadnianego. Jako pierwszoplanowe prace w dziedzinie irygacji przewiduje się budowę systemów urządzeń zraszających i nawadniających na bazie wykorzystania energii elektrycznej Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej i w strefie Wołżańsko-Dońskiego Kanału Żeglownego im. W. I. Lenina. Rozpocznie się budowę systemu urządzeń zraszających i nawadniających w strefie Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej oraz Głównego Kanału Turkmeneńskiego, Kanału Południowo-Ukraińskiego i Północno-Krymskiego. Przewiduje się również przeprowadzenie prac przygotowawczych do budowy systemów irygacyjnych dla zraszania i nawadniania ziem Stepu Kulundzkiego. Będą kontynuowane prace nad budową systemów irygacyjnych w centralnych obwodach czarnoziemnych, na nizinie Kura-Araksyńskiej, w dorzeczu rzek Syr-Darii, Zerawszanu i Kaszka-Darii, w rejonach Fergany Centralnej oraz systemu kubański-jegorjyjskiego, Ordo-Tokojskiego Zbiornika Wodnego i Wielkiego Kanału Czujskiego. Wykonanie tych prac zapewni potężną bazę techniczną. Rolnictwo rozporządza obecnie znacznym parkiem maszyn do kopania ziemi. Tabor koparek w rolnictwie wzrósł w 1951 roku w porównaniu z rokiem 1940 prawie 8-krotnie. Budownictwo urządzeń wodnych wyposażone jest w wielką ilość zgarniarek, buldożerów, rozgarniarek i innych urządzeń.

Szeroka sieć systemów irygacyjnych w połączeniu z leśnymi pasami ochronnymi, prawidłowymi płodozmianami i innymi metodami produkcyjnymi agronomii zapewni bazę dla potężnego rozwoju rolnictwa na znacznych obszarach naszego kraju, na których, wskutek braku wody i częstych gorących wiatrów, płony roślin uprawnych są niestrawne a hodowla cierpi z powodu braku paszy i wody. Uwzględniając zaplanowany wielki przyrost gruntów nawadnianych, na których zraszanie państwo wydatkuje bardzo poważne sumy, należy zająć się od pracowników rolnictwa, aby lepiej wykorzystywali grunty nawadniane. W niedostatecznym jeszcze stopniu wykorzystuje się u nas grunty posiadające sieć irygacyjną, zwłaszcza w Kazachskiej SRR, Turkmeneńskiej SRR i Azerbejdżańskiej SRR. Należy zapewnić właściwe wykorzystywanie tych gruntów, podjąć kroki w celu uzyskania wysokich plonów roślin uprawnych na gruntach nawadnianych i zabezpieczenia tych gruntów przed zasoleniem i zabagnieniem. Piąty plan pięcioletni przewiduje znaczne rozszerzenie prac nad osuszaniem bagien w Białoruskiej SRR i Ukrainiejskiej SRR, a w pierwszej kolejności w okolicach Niziny Polskiej, w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR w rejonach strefy nieczarnoziemnej RFSSR i w stepie Barabinskim.

Wszelkierony rozwój produkcyjny pogłowia zwierząt gospodarskich, stanowiących własność kolchozów i sowchozów, również w nowej pięcioletce znajduje się w centrum uwagi organów partyjnych i radzieckich.

W ciągu pięciu lat przewiduje się zwiększenie pogłowia bydła w całym rolnictwie o 18—20 procent, w tym w kolchozach: pogłowia bydła o 36—38 procent, krów zaś — w przybliżeniu dwukrotnie; owiec w całym rolnictwie o 60—62 procent, w tym w kolchozach o 75—80 procent; trzody chlewnej w całym rolnictwie o 45—50 procent, w tym w kolchozach o 85—90 procent.

Ma być poważnie zwiększona produktywność hodowli. Dyrektywy przewidują, że należy:

zwiększyć w kolchozach rejonów Południa i Kaukazu

południowego strzyżkę wełny z jednej owcy cienkorunnej do 5,2—5,8 kg, z jednej owcy półcienkorunnej do 4,2—4,8 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych z jednej owcy cienkorunnej do 4,2—5,0 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 4,0—4,2 kg, w rejonach nadwołżańskich z jednej owcy cienkorunnej do 4,6—5,4 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,9—4,5 kg, w rejonach Syberii z jednej owcy cienkorunnej do 4,3—4,9 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3,8—4,2 kg.

W celu wykonania zadań w dziedzinie hodowli należy zapewnić wszędzie prawidłowe żywienie i chów bydła. W ciągu pięcioletnia zasiewy roślin pastewnych wzrastają w przybliżeniu o 70 procent, a plony traw w uprawie polowej, roślin silosowych i okopowych przeznaczonych na paszę zwiększą się co najmniej dwukrotnie.

W dziedzinie rozwoju hodowli bydła mlecznego należy zwrócić szczególną uwagę na dalsze wprowadzanie bardziej intensywnego systemu gospodarki hodowlanej — alkiezowego systemu chowu bydła z uwzględnieniem warunków lokalnych. Dla naszego rolnictwa, przede wszystkim w rejonach o wielkiej ilości zorażonych gruntów, przejście do alkiezowego systemu chowu bydła jest nader aktualne i umożliwi znaczne zwiększenie produktywności hodowli bydła mlecznego. Istnieje całkowita możliwość rozwiązania tego ograniczenia w drodze szerokiego stosowania zasiewów traw, okopowych i pastewnych, roślin do silosowania i innych, włączenia do płodozmianów łąk i pastwisk o małej produktywności. W ten sposób zapewnić można pełnowartościowe całoroczne żywienie bydła paszami zielonymi i soczystymi.

Hodowla owiec uzyskuje szeroką bazę rozwoju zwłaszcza na gruntach nawadnianych i zraszanych w rejonach Wołżańsko-Dońskiego Kanału Żeglownego im. W. I. Lenina, niziny Przymorskiej i stepu Nogajskiego oraz w strefie Głównego Kanału Turkmeneńskiego. W rejonach tych należy stworzyć trwałą bazę paszową dla wielkich i największych stad owiec.

Wielkie odpowiedzialne zadanie wyznacza nowy plan pięcioletni ośrodkom maszynowo-tractorowym jako dużym przedsiębiorstwom państwowym, wykonującym już teraz przeszło dwie trzecie wszystkich robót polnych w kolchozach. Należy zapewnić dalsze usprawnienie pracy ośrodków maszynowo-tractorowych, rozszerzyć ich działalność w zakresie mechanizacji robót pracochłonnych we wszystkich dziedzinach produkcji kolchozowej i zwiększyć odpowiedzialność MTS za wykonanie planów podniesienia urodzajności roślin uprawnych i produktywności hodowli. Jest rzeczą konieczną zakończyć w bieżącej pięcioletce mechanizację robót polnych w kolchozach, rozwinąć na szeroką skalę mechanizację robót pracochłonnych w dziedzinie hodowli, uprawy warzyw, sadownictwa, robót związanych z transportem, załadunkiem i wyładunkiem produktów rolnych, z nawadnianiem, z osuszaniem bagnistych obszarów i zagospodarowaniem nowych gruntów.

Moc parku traktorowego MTS zwiększa się w ciągu pięcioletnia w przybliżeniu o 50 procent, przy czym szczególnie szybko ma wzrosnąć ilość traktorów do uprawy międzyrzędowej. W roku 1955 moc parku traktorowego, pracującego na polach kolchozów, zwiększy się na każde 100 hektarów obszaru zasiewów o 70 procent w porównaniu z r. 1940 i o 30 procent w porównaniu z 1950 r. Ponadto zwiększa się w rolnictwie park samochodów ciężarowych, silników przenośnych i innych mechanizmów. Planowane jest zaopatrzenie rolnictwa w większą ilość nowych, bardziej udoskonalonych plugów, kulty-

watorów, siewników, maszyn do sprzętu bawelny, kombajnów do sprzętu buraków, kosiarek, maszyn do silosowania pasz, elektrycznego strzyżnika owiec, elektrycznego udoju krów i innych maszyn rolniczych. Zadanie MTS, sowchozów i kolchozów polega na tym, aby znacznie lepiej wykorzystywać ten sprzęt techniczny.

W ciągu piątej pięcioletki należy rozszerzyć zastosowanie energii elektrycznej w rolnictwie. Jednym z najważniejszych zadań jest opracowanie udoskonalonych konstrukcji i zastosowanie w rolnictwie traktorów elektrycznych i maszyn rolniczych, korzystających z taniej energii elektrycznej, zwłaszcza w rejonach wielkich elektrowni wodnych.

Wykonanie zadań planu pięcioletniego w zakresie podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej na jeszcze wyższym poziomie wymaga dalszego umocnienia artelu rolniczego, właściwego doboru i rozmieszczenia kierowniczych kadr kolchozów i podwyższenia kwalifikacji tych kadr. Należy zapewnić wzrost bogactwa kolchozowego na podstawie wszechstronnego rozwoju gospodarki społecznej, prawidłowego łączenia uprawy roli z hodowlą, znacznego podniesienia wydajności pracy, usprawnienia organizacji pracy i systemu opłaty pracy oraz maksymalnego obniżenia strat w rolnictwie.

Zwiększą się dochody kolchozów, wzrosną sumy przeznaczane na fundusz niepodlegający podziałowi, co umożliwi rozwinięcie w szerokim zakresie budownictwa w kolchozach przez wykorzystanie inwestycji przede wszystkim do rozwijania gospodarki społecznej — do budowy budynków gospodarskich, pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, kanałów nawadniających i osuszających, zbiorników wodnych, do wykarcowania żarosi, zakładania leśnych pasów ochronnych, do budowy elektrowni kolchozowych i innych urządzeń.

W dziedzinie budownictwa sowchozowego najważniejszym zadaniem jest zwiększenie towarowości, przede wszystkim pszenicy, wełny cienkiej i półcienkiej, mięsa, jak również dostarczenie hodowli kolchozowej rasowych rozplodowców. Trzeba zaplanować znaczne podniesienie w sowchozach urodzajności roślin uprawnych i produktywności hodowli i na tej podstawie osiągnąć znaczną obniżkę kosztów własnych produkcji.

W celu polepszenia pracy sowchozów przewiduje się zakończenie kompleksowej mechanizacji wszystkich najbardziej pracochłonnych robót w polowej uprawie roślin, w hodowli, w sprzęcie i przygotowywaniu paszy. Konieczne jest podjęcie środków dla dalszego wzmocnienia sowchozów, należy zapewnić sowchozom kadry specjalistów i stałych robotników, przekształcić wszystkie sowchozy w przedsiębiorstwa rolnicze o wysokiej wydajności i dużej towarowości. W piątej pięcioletce państwo inwestować będzie w gospodarke rolniczą znaczne środki: wysokość inwestycji państwowych w rolnictwie zwiększy się w porównaniu z czwartą pięcioletką w przybliżeniu 2,1 raza, a w budownictwie urządzeń wodnych 4 razy.

Wielkie zadania postawione przed rolnictwem w nowej pięcioletce wymagają znacznego usprawnienia kierownictwa gospodarką rolną ze strony ministerstw rolnictwa oraz terenowych organizacji partyjnych i radzieckich. W walce o wykonanie planu państwowego przez każdy kolchoz, sowchoz i każdy ośrodek maszynowo-tractorowy należy wykorzystywać w szerokim zakresie w oparciu o wielką pomoc państwową dla rolnictwa, istniejące znaczne rezerwy wzrostu globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej.

(Dalszy ciąg referatu M. Z. Saburowa podamy w najbliższym numerze).

XIX ZJAZD WSZECHZWIAZKOWEJ KOMUNISTYCZNEJ PARTII (bolszewików)

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955

Referat przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania ZSRR tow. M. Z. Saburowa

Towarzysze! Przedstawiamy Wam do rozpatrzenia dyrektywy w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955. Nowy plan 5-letni kontynuować będzie linię poprzednich pięcioletek, linię pokojowego rozwoju ekonomiki radzieckiej, systematycznego wzrostu gospodarki socjalistycznej i dobrobytu ludności. Realizacja nowego planu 5-letniego będzie dla naszego kraju ważnym etapem na drodze stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu.

Kraj nasz osiągnął wielkie sukcesy w dziedzinie budownictwa gospodarczego i kulturalnego na bazie realizacji czwartego planu 5-letniego. Główne zadania 5-letniego planu odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR na lata 1946—1950 polegały na tym, aby odbudować rejon krajowy, które ucierpiały w wyniku wojny, przywrócić przedwojenny poziom przemysłu i rolnictwa, a następnie przekroczyć ten poziom w znaczących rozmiarach. Jak wiadomo z opublikowanego w swoim czasie komunikatu o wynikach wykonania czwartego planu 5-letniego, plan ten został pomyślnie wykonany, a najważniejsze zadania planu zostały znacznie przekroczone.

W wyniku realizacji czwartego planu 5-letniego poziom rozwoju gospodarki narodowej ZSRR podniósł się znacznie w stosunku do przedwojennego.

W dziedzinie produkcji przemysłowej plan 5-letni wykonany został przedterminowo w ciągu 4 lat i 3 miesięcy, dzięki czemu globalna produkcja całego przemysłu w 1950 roku była wyższa niż przed wojną o 73 procent. Dzięki wysokiemu tempu rozwoju przemysłu przeprowadzono na szeroką skalę dalsze wyposażenie techniczne gospodarki narodowej, a wszystkie jej gałęzie zostały zasilone najnowocześniejszym sprzętem produkcyjnym krajowym.

W dziedzinie rolnictwa poziom przedwojenny został znacznie przekroczony zarówno pod względem urodzajności jak i globalnych zbiorów roślin uprawnych oraz w produkcji zwierzęcej.

I. Zadania piątej pięciolatki w dziedzinie przemysłu

Dyrektywy w sprawie piątego planu 5-letniego przewidują podniesienie poziomu produkcji przemysłowej w roku 1955 w przybliżeniu o 70 procent w porównaniu z rokiem 1950. Oznacza to, że pod koniec piątej pięciolatki globalna produkcja przemysłu przekroczy poziom przedwojenny trzy razy. Przeciętne roczne tempo wzrostu globalnej produkcji przemysłowej określa się w ciągu pięciolatki w przybliżeniu w wysokości 12 procent, w tym tempo wzrostu produkcji środków produkcji — 13 procent, a produkcji dóbr konsumpcyjnych — 11 procent. Tempo wzrostu globalnej produkcji przemysłowej w ciągu ubiegłej pięciolatki było wyższe. Mniejsze nieco tempo wzrostu produkcji przemysłowej w piątej pięciolatce w porównaniu z ubiegłą pięciolatką tłumaczy się z jednej strony faktem, że zakończono prace nad odbudową przemysłu, kiedy to szybki wzrost produkcji osiągnano dzięki uruchomieniu odbudowanych przedsiębiorstw, zaś z drugiej strony — koniecznością dalszego poważnego podniesienia w ciągu nowej pięciolatki jakości produkcji i rozszerzenia jej asortymentu. Jednocześnie należy uwzględnić, że na każdy procent zwiększenia globalnej produkcji w nowej pięciolatce przypada blisko dwukrotnie większa produkcja niż w poprzedniej pięciolatce.

Podstawą rozwoju przemysłu i całej gospodarki narodowej jest hutnictwo. Dyrektywy w sprawie planu pięcioletniego ustalają zwiększenie w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 wytopu surowców w przybliżeniu o 76 procent, stali — o 62 procent i produkcji wyrobów walcowanych — o 64 procent. Projektowany w ciągu pięciolatki przyrost produkcji wyrobów

specjalnych gatunków stali i stopów.

Niezwykle ważnym warunkiem wspomnianego wzrostu produkcji hutnictwa żelaza jest dalsze podniesienie stopnia wykorzystania czynnej mocy przedsiębiorstw hutniczych. W tym celu przewiduje się przeprowadzenie prac nad dalszą intensyfikacją procesów hutniczych, automatyzacją kontroli tych procesów i mechanizacją pracochłonnych robót w przedsiębiorstwach hutniczych.

Wielki program powinien być zrealizowany w dziedzinie budowy nowych i rozszerzenia czynnych przedsiębiorstw hutnictwa żelaza. W porównaniu z czwartą pięciolatką, uruchomienie mocy produkcyjnych w piątej pięciolatce powinno wzrosnąć w zakresie produkcji surowców w przybliżeniu o 32 procent, stali — o 42 procent, wyrobów walcowanych — co najmniej dwukrotnie, koks — o 80 procent i rudy żelaznej — trzykrotnie. Na równi z rozwojem hutnictwa żelaza w rejonach południowych, na Uralu, Syberii, w centralnej i północno-zachodniej części kraju, należy zapewnić rozwój hutnictwa w rejonach zakaukaskich.

Należy znacznie rozszerzyć produkcję metali nieżelaznych. W ciągu pięciolatki produkcja miedzi rafinowanej będzie zwiększona o 90 procent, ołowiu — 2,7 raza, aluminium — co najmniej 2,8 raza, cynku — 2,5 raza, niklu — o 53 procent i cyny o 80 procent.

Rozwojowi produkcji metali nieżelaznych towarzyszyć będzie dalsze doskonalenie i wprowadzenie nowych procesów technologicznych, zapewniających zwiększenie produkcji metali najwyższych gatunków. Odpowiednio do zadań w dziedzinie produkcji metali nieżelaznych należy rozwinąć bazę surowcową hutnictwa metali nieżelaznych przy jak największej mechanizacji i automatyzacji i pracochłonnych, należy podnieść na znacznie wyższy poziom pracę przedsiębiorstw hutniczych w dziedzinie wykorzystania rud.

Bardzo ważnym warunkiem realizacji nakreślonego tempa rozwoju produkcji i postępu technicznego we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej jest dalsza elektryfikacja kraju. Produkcja energii elektrycznej w roku 1955 wzrosła w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu o 80 procent. Pozwała to: podnieść stopień elektryfikacji przemysłu przy szerokim rozwoju automatyzacji procesów produkcyjnych i dalszym wprowadzaniu nowych metod elektronagrawiania i elektrolizy, rozszerzyć znacznie zastosowanie energii elektrycznej w rolnictwie, przeprowadzić dalszą elektryfikację linii kolejowych i zwiększyć przydział energii elektrycznej dla celów bytowych ludności.

W celu zapewnienia nakreślonego wzrostu produkcji energii elektrycznej oraz w celu zwiększenia rezerwy mocy elektrycznej w systemach energetycznych, przewiduje się wysokie tempo zwiększania mocy elektrowni. Łączna moc elektrowni wzrosła w ciągu pięciolatki w przybliżeniu dwukrotnie, a elektrowni wodnych — trzykrotnie. Jednocześnie zwiększenie mocy elektrowni ciepłych w pierwszej kolejności powinno być zapewnione przez rozbudowę istniejących elektrowni.

W piątej pięciolatce — w myśl uchwały rządu — realizuje się na szeroką skalę budownictwo elektrowni wodnych i ciepłowni w oparciu o miejscowe źródła paliwa.

Spośród budowanych elektrowni wodnych trzeba wymienić przede wszystkim — Kujbyszewską i Stalingradzką na Woldze oraz Kachowską elektrownię wodną na Dnieprze.

Kujbyszewska elektrownia wodna o mocy 2,1 miliona kW ma być uruchomiona w roku 1955, co poważnie zasili prądem rejon centralny i Północ. Przewidziana jest budowa linii przesyłowej o napięciu 400 tysięcy woltów od Kujbyszewskiej elektrowni wodnej do Moskwy. Tego rodzaju budowlę nie zna dotychczas światowa praktyka budownictwa elektrycznego. W piątym planie pięcioletnim poza Kujbyszewską elektrownią wodną mają być również zbudowane takie wielkie elektrownie wodne, jak Kamaska, Gorkowska, Mingeczauraska, Ust-Kamienogorska i inne, których rok oddawana do użytku w bieżącej pięciolatce wyniesie około 2 milionów kW. Ponadto zbudowane zostaną inne rejonowe i lokalne elektrownie wodne. Na szeroką skalę rozwinie się prace przy budowie Stalingradzkiej i Kachowskiej elektrowni wodnej. Rozpoczną się również budowę nowych wielkich elektrowni wodnych: czelobinskich na Woldze, wotkińskiej na Kamie, buchtarmijskiej na Irtyżu i szeregu innych. Należy rozpocząć prace nad kompleksowym wykorzystaniem zasobów energetycznych rzeki Angary w celu rozbudowy przemysłu aluminiowego, chemicznego, górniczego i innych gałęzi przemysłu na bazie taniej energii elektrycznej i miejscowych źródeł surowców.

W celu uzyskania poważnej poprawy zaopatrzenia Południa Uralu i Zagłębia Kuznieckiego w energię elektryczną przewiduje się znaczny wzrost mocy rejonowych i fabrycznych elektrowni ciepłych w tych okęgach. Jednocześnie z budową wielkich elektrowni należy budować nieduże oraz średnie elektrownie, aby zapewnić zaopatrzenie miast i rejonów w energię elektryczną. A w celu przeprowadzenia na szeroką skalę ciepłofikacji miast i zakładów przemysłowych należy kontynuować budowę ciepłowni.

W wielkich elektrowniach ciepłych montować się będzie z reguły kotły i turbiny wysokiego ciśnienia. Przeprowadzi się na szeroką skalę automatyzację procesów produkcyjnych w elektrowniach.

Dyrektywy w sprawie piątego planu pięcioletniego przewidują dalszy znaczny rozwój przemysłu naftowego. Wydobyć ropy naftowej w ciągu pięciolatki wzrosła w przybliżeniu o 85 procent. W celu zapewnienia powyższego wzrostu wydobywania ropy naftowej należy wzmocnić prace wiertnicze, szeroko wprowadzić nowe sposoby wiercenia szybów, na szeroką skalę stosować metody utrzymywania ciśnienia w złożach naftowych, zakończyć w zasadzie automatyzację procesów wydobywczych.

Zrealizowanie wielkiego programu wydobywania ropy naftowej wymaga intensywnego rozwoju przemysłu rafineryjnego z jak największym przybliżeniem go do okręgów zapotrzebowania na przetwory ropy naftowej. W ciągu pięciolatki moc rafinerii wzrosła w zakresie pierwotnej przeróbki ropy naftowej w przybliżeniu dwukrotnie, a w zakresie krakowania surowca — 2,7 raza. Jednocześnie powinny być oprowadzone i zastosowane nowe metody pogłębionej przeróbki ropy naftowej, zapewniające znaczne zwiększenie procentu białych produktów naftowych. Na szeroką skalę należy rozwinąć przetaczanie naftowych przez rurociągi naftowe. W celu rozwinięcia produkcji sztucznego paliwa płynnego należy we wschodnich rejonach kraju uruchomić przedsiębiorstwa o dużej mocy.

Piąty plan pięcioletni zapewnia dalszy szeroki rozwój przemysłu gazowego. Wydobyć gazu ziemnego i gazu znajdującego się w złożach naftowych, oraz produkcję gazu z węgla i łupków zwiększyć się w ciągu pięciolatki w przybliżeniu o 80 procent. Rozszerza się zakres użytkowania gazu dla potrzeb bytowych, stosowania go jako paliwa dla samochodów i otrzymywania z gazu przetworów chemicznych.

Przemysł węglowy, dzięki wielkiej i wszechstronnej pomocy partii i rządu radzieckiego, znacznie się rozwinął w latach powojennych i, jak wiadomo, zaspokaja w zupełności potrzeby gospodarki narodowej. Nowy plan pięcioletni przewiduje zwiększenie wydobywania węgla w przybliżeniu o 43 procent. Niemalże ważnym zadaniem przemysłu węglowego jest zapewnienie szybszego wzrostu wydobywania węgla koksującego, jak również znaczne rozszerzenie wzbogacania węgla. Wydobyć węgla koksującego wzrosła co najmniej o 50 procent, a wzbogacanie węgla — w przybliżeniu 2,7 raza. Przewiduje się uruchomienie mocy produkcyjnych kopalń węglowych o 30 procent więcej niż w czwartej

pięciolatce. Ażeby zapewnić planowany wzrost wydobywania węgla, zwiększenie wydajności i ułatwienie pracy robotników w przemyśle węglowym przewiduje się dalsze usprawnienie metod eksploatacji złóż węgla, rozwinięcie mechanizacji najbardziej pracochłonnych procesów wydobywania węgla — ładowania węgla na ścianie, ładowania węgla i skał w toku robót przygotowawczych — oraz szerokie stosowanie najnowocześniejszych maszyn i mechanizmów w celu rozszerzenia mechanizacji wydobywania węgla.

Rozwinie się dalej przemysł torfowy i łupkowy. Wydobyć torfu zwiększy się w ciągu pięciolatki o 27 procent, a łupków — 2,3 raza, zwłaszcza w Estońskiej SRR.

Wielką rolę dla zapewnienia wysokiego tempa rozwoju gospodarki narodowej i dalszej renowacji technicznej przemysłu, transportu i gospodarki rolnej odgrywa przemysł budowy maszyn. Odpowiednio do tego przewiduje się w piątej pięciolatce dalszy szybki wzrost przemysłu budowy maszyn. W ciągu pięciolatki produkcja przemysłu budowy maszyn i obróbki metali zwiększy się w przybliżeniu dwukrotnie. Szczególnie doniosłym zadaniem przemysłu budowy maszyn jest całkowite wyposażenie elektrowni, przedsiębiorstw hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, rafinerii naftowych i fabryk sztucznego paliwa płynnego — w sprzęt techniczny. Produkcja najważniejszych rodzajów sprzętu ma ulec zwiększeniu w ciągu pięciu lat w porównaniu z czwartą pięciolatką w następujących rozmiarach: turbin parowych i hydraulicznych — w przybliżeniu 4,3 raza, urządzeń walcowniczych — 2,8 raza, aparatury dla przemysłu naftowego — 5,2 raza.

Przewiduje się również znaczny wzrost produkcji urządzeń przemysłu chemicznego, urządzeń dźwigowo-transportowych, a zwłaszcza dźwigów hutniczych i mostowych dźwigów elektrycznych o dużej ładowności; kompletnych urządzeń do wytwarzania materiałów budowlanych, zautomatyzowanych urządzeń dla przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza zaś maszyn tkackich, nowych typów maszyn rolniczych i urządzeń dla wyrobów lasów, przemysłu celulozowo-papierniczego i obróbki drzewa.

Rozmiary produkcji parowozów dalekobieżnych, lokomotyw spalinalnych, lokomotyw elektrycznych i wagonów ustala się odpowiednio do potrzeb transportu kolejowego. Zwiększona zostanie produkcja traktorów i samochodów, w szczególności wielotonowych samochodów z silnikami Diesla, jak również samochodów o napędzie gazowym.

Przewiduje się znaczny rozwój budownictwa statków dla morskiej floty handlowej, dla

pasażerskiej floty rzecznej, jak również dla floty rybackiej.

Dalszy poważny rozwój powinien nastąpić w dziedzinie produkcji obrabiarek i maszyn precyzyjnych, od tego bowiem zależy przede wszystkim wyposażenie gospodarki narodowej w przodujące urządzenia techniczne.

W latach piątej pięciolatki przemysł otrzyma znacznie więcej wysokowydajnych obrabiarek do skrawania metali oraz maszyn kowalniczych i pras anizeli w latach poprzedniej pięciolatki, w szczególności zaś wielkich i unikalnych obrabiarek — w przybliżeniu 3,6 raza więcej, obrabiarek wysokoprecyzyjnych — 4 razy. Umożliwi to bardzo poważne zwiększenie odsetka udoskonalonych typów obrabiarek, zapewnienie dalszego podniesienia technicznego poziomu przemysłu budowy maszyn i zagwarantowanie produkcji maszyn i urządzeń technicznie doskonałych w ilości odpowiadającej potrzebom gospodarki narodowej ZSRR i zaprzyjaźnionych z nami krajów demokratycznych.

W warunkach nowoczesnej wielkiej produkcji maszynowej nabiera coraz większej doniosłości produkcja przyrządów, Stanowi ona niezbędne i ważne uzupełnienie produkcji skomplikowanych maszyn, którymi nie można kierować, podobnie jak współczesnymi procesami technologicznymi w całości, bez systemu odpowiednich przyrządów. Wzrost produkcji przyrządów odzwierciedla również rozwój automatyzacji produkcji — jednej z najważniejszych dziedzin postępu technicznego. Dyrektywy przewidują zwiększenie w ciągu pięciolatki produkcji przyrządów sterujących i kontrolnych — w przybliżeniu 2,7 raza.

Znaczny rozwój wszystkich gałęzi przemysłu budowy maszyn umożliwi zakończenie w zasadzie w ciągu piątej pięciolatki mechanizacji robót ciężkich i pracochłonnych w przemyśle i budownictwie, co będzie wybitnym osiągnięciem w dziedzinie dalszego wyposażenia technicznego gospodarki narodowej oraz podniesienia wydajności i ułatwienia pracy robotników.

W przemyśle chemicznym najszybsze tempo wzrostu należy osiągnąć w dziedzinie produkcji sody, kauczuku syntetycznego i nawozów sztucznych. Produkcja sody wapiennej zwiększy się w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu o 84 procent, sody kaustycznej — o 79 procent, kauczuku syntetycznego — o 82 procent i nawozów sztucznych — o 88 procent. Należy znacznie zwiększyć moc wytwórczą w dziedzinie produkcji amoniaku, kwasu siarkowego, kauczuku syntetycznego, spirytusu syntetycznego, sody, nawozów sztucznych, chemicznych środków

walki ze szkodnikami roślin uprawnych, jak również w dziedzinie produkcji nawozów w postaci granulowanej, zapewniających wielki przyrost urodzajności roślin uprawnych. Należy też zwiększyć produkcję mas plastycznych, barwników i surowca dla sztucznego jedwabiu, rozszerzyć asortyment produktów chemicznych i rozwinąć produkcję materiałów syntetycznych — zastępczych produktów metali nieżelaznych.

Przemysł leśny wciąż nie nadąża za wzrastającymi potrzebami gospodarki narodowej. Zadanie polega na tym, ażeby zlikwidować to nienadążanie. W ciągu okresu 5-letniego wywóz drewna przemysłowego należy zwiększyć w przybliżeniu o 56 procent, a produkcję tarczy o 50 procent. Jednocześnie należy dokonać na szeroką skalę przeniesienia wyrobów lasu do obfitujących w lasy rejonów, zwłaszcza do rejonów położonych na Północy, na Uralu, w Syberii zachodniej i Karelii — Fińskiej SRR, zmniejszając wyrob lasów w mało zaludnionych okęgach kraju. Należy zmniejszyć sezonowość wyrobów lasów, dokonać w rejonach wyrobów lasów rekonstrukcji i budowy nowych zmechanizowanych przedsiębiorstw wyrobów lasów i zapewnić im stałe kadry robotnicze. Jednocześnie trzeba zapewnić dalszy rozwój kompleksowej mechanizacji robót przy wyrobieniu lasów, usprawnić organizację produkcji i wykorzystanie mechanizmów, zwiększyć wydajność pracy przy wyrobieniu. W celu zwiększenia produkcji tarczy, moc nowouruchomionych tartaków w nowych okęgach rozwoju wyrobów lasów powinna być zwiększona w porównaniu z czwartą pięciolatką w przybliżeniu 8-krotnie.

Trzeba rozwinąć wszechstronnie przemysł papierniczy, celulozowy, meblarski, formierowy, przemysł chemii leśnej i przemysł hydrolityczny.

Wielkie zadania stoją przed przemysłem materiałów budowlanych. Realizacja nakreślonego programu budownictwa inwestycyjnego wymaga zwiększenia produkcji podstawowych materiałów budowlanych w ciągu pięciolatki przynajmniej dwukrotnie, podniesienia ich jakości i rozszerzenia asortymentu. Trzeba zapewnić wzrost produkcji cementu w przybliżeniu 2,2 raza, materiałów ściannych 2,3 raza, łupku 2,6 raza, miękkiego pokrycia dachowego o 70 procent, dachówek 3,3 raza. Jednocześnie należy zapewnić znaczny wzrost produkcji nowych, wysokogatunkowych i udoskonalonych materiałów budowlanych do wykańczania i licowania oraz fabrycznej produkcji detali i konstrukcji z ceramiki, gipsu, betonu i żelbetu, co jest konieczne dla dalszej industrializacji budownictwa i obniżenia jego kosztów.

Na bazie rozwoju przemysłu ciężkiego i rolnictwa powinno być zapewnione w piątej pięciolatce szybkie tempo wzrostu produkcji artykułów masowego spożycia. Zasoby surowców rolniczych umożliwią zwiększenie w ciągu pięciolatki produkcji przemysłu lekkiego i spożywczego co najmniej o 70 procent. Przy tym produkcja tkanin bawełnianych zwiększy się w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu o 61 procent, tkanin wełnianych — o 54 procent, obuwia skórzanego — o 55 procent, mięsa — o 92 procent, połowy ryb zwiększą się o 58 procent, produkcja cukru — kryształu — o 78 procent, tłuszczów zwierzęcych — o 72 procent, tłuszczów roślinnych — o 77 procent, konserw — 2,1 raza.

Zbuduje się znaczną ilość przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego: kombinatów bawełnianych, fabryk sztucznego włókna, jedwabiu, konfekcji, wyrobów dziewiarskich, obuwia i wyrobów skórzaných, cukrowni, maślarni, suszarni warzyw, fabryk cukierniczych, fabryk konserw, browarów, wytwórni win, fabryk przetworów mięsnych i rybnych, olejarni i serowni.

Należy również znacznie zwiększyć produkcję towarów masowego spożycia, artykułów gospodarskich i użytku domowego, miejscowych ma-

Prezydium XIX Zjazdu WKP(b). Na zdjęciu (od lewej): towarzysze J. Stalin, L. Kaganowicz, A. Aristow, M. Bagirow, W. Molotow, O. Kuusinen, K. Woroszyłow, W. Andrianow, N. Chruszczow, A. Nijazow, D. Korotczenko, L. Beria, J. Szajchmetow, N. Bulganin, N. Patoliczew. Na trybunie towarzysze G. Malenkow

(Dokończenie na str. 4)

